

kar na licu mesta cele drame z zmernim začetkom, ki ga je razgibalo kakšno nenavadno dejanje, in s kričavim, hudim zaključkom.

Ta naša »pokrajina« je bila zelo mikavna, kajti sredi »pragozda« se je dvigal »Kameniti hrib«, a na drugem koncu je zevala »Globoka dolina«. A to dvoje je bilo že čisto naše prizorišče, kajti imenovani hrib in dolina sta bila delo naših rok. Poželi smo namreč precejšen kos travnika ter tam izkopali kakšnih pet do šest metrov v širino in dolžino veliko, poldrug do dva metra globoko jamo; izkopano kamenje pa smo znosili na velik kup, pa sta tako nastala »Kameniti hrib« in »Globoka dolina«. Zavzemanje tega hriba je zahtevalo pri naših bojnih igrah vedno zelo mnogo »žrtev«. V Globoki dolini smo ob strmih pobočjih izkopali v zemljo še precejšne rove. Na tem prizorišču se je bilo mogoče seveda sijajno igrati in še danes mi trepečejo živci, ko si predstavljam, kako se je ob začetku od nas zasnovane in igrane igre zdela vsa »dežela« kakor — mrtva... Posamezni sovražni indijanski tabori so se namreč potuhnili v svoja skrivališča in z zadržanim dihom oprezovali po sovražniku, ki je ždel in prežal Bog ve kje...

Le naše indijansko, dobro šolano oko je moglo zapaziti rahlo, a sumljivo valovanje visokih travnih bilk. To so bili vohuni, ki so se plazili čisto tiho po vseh štirih ali pa po trebuhu po onih vijugastih potih pragozda, ali pa so si krčili pot kar med gostim »drevjem«!

Zadrževali smo sapo in — prisluškovali...

Niti v prvi svetovni vojni na ruski fronti, devetnajst let pozneje, nisem bil v najhujših trenutkih tako zelo razburjen! Prav zares!...

Tišina... Nenadno — sumljivo valovanje! — Sumljivi šumi!... Pravi ali samo plod razgrete domišljije in napetih živcev?!... Tu — pritajen krik! — Težak padec!... Spet — tišina...

Bilo bi predolgo, če bi hotel opisati ta vedno bolj razburljiv, vedno hitrejši in vedno glasnejši razvoj napetih dogodkov, ki so dosegli končno z glušečim krikom svoj višek! — Zmagovalci na eni, premaganci na drugi strani! — Nato pa proslava zmage okoli ognja, ki ga je pa »zveza narodov« v Pfrimerjevi hiši (naši očetje in naše matere) označila kot občenevaren pojav ter nam je kasneje zaradi njega »naložila« tako težko odškodnino, da nam je bilo na naših lesenih »tronih« res težko — sedeti!... (Dalje.)

Mirko Kunčič

Moje gosli

*Gosli stare jaz imam,
gosli čudovite:
v njih so pesmi žalostne
in vesele skrite.*

*Kadar rajnke matere
spomnim se — zapoje
struna pesem žalostno;
v njej so solze moje.*

*Kadar v mraku se domov
oče vrne z dela —
mojih gosli pesmica
spet je vsa vesela...*

*Gosli stare jaz imam,
gosli čudovite:
v njih so pesmi žalostne
in vesele skrite.*